

KARDINALOVA BOŽIĆNA PORUKA

(Zagreb, 2003.)

Svaki trenutak ljudskog života može se i treba se doživljavati kao vrijeme Božje blizine i nježnosti, jer u Kristu svaki čovjek uranja u tajnu Božje ljubavi. Sveti Pavao piše da se u Isusu pojavila dobrostivost i čovjekoljublje Spasitelja našega, Boga (usp. Tit 3,4). Božićno je vrijeme na osobit način vrijeme Božje blizine i nježnosti, vrijeme Božjeg čovjekoljublja. O Božiću se obznanjuje radosni navještaj: »Pojavila se milost Božja, spasiteljica svih ljudi« (Tit 2,11).

Ne bojte se! Anđelove su riječi pastirima (usp. Lk 2,10). Upravo taj poziv uvijek iznova odzvanja na stranicama evanđeljâ koja govore o Isusovu rođenju. To je poziv koji nam otkriva temeljno značenje svakoga ljudskog života: čovjek prepušten samom sebi ostaje biće mnogih strahova. Strah često obuzima čovjeka, uvlači se u ljudski život i stvara nemir. Čovjek osjeća strah u dubini svoga bića. Boji se samoga sebe. Čovjek se boji i onoga što je sam proizveo jer to svakim danom postaje sve većom opasnošću za njega. Kako ne misliti na izazovno ali ujedno i zabrinjavajuće područje biogenetike, ili na uvijek sve uznemirujuća pitanja ekologije?

Riječima »Ne bojte se!« započeo je svoju papinsku službu Ivan Pavao II. One nekako sažimlju i svekoliko njegovo dvadeset i petogodišnje apostolsko djelovanje na stolici Rimskih pontifeksa kojim poziva ljude da pobijede strah od sadašnjeg stanja u svijetu te u savjestima ponovno osnaže sigurnost da postoji netko tko drži u rukama sudbinu ovoga prolaznog svijeta. Taj netko je Ljubav koja je stalni izvor zajedništva među ljudima. Još nam u ušima odzvanjaju riječi Svetoga Oca koje nam je s očinskim povjerenjem, za svoga trećeg pohoda Hrvatskoj, uputio na svetkovinu Duhova u Rijeci: »Budite narod nade! Budite narod koji moli!... Budite narod koji vjeruje u Riječ koju nam je dao Bog i koja se je ostvarila u Kristu.«

Božić je izazov ljudskom strahu, svakom strahu i osobnom i kolektivnom. Božić nas poziva da pobijedimo strah. Sin Božji je postao čovjekom. Ta istina vjere, taj misterij Božjeg odnosa prema čovjeku govori čovjeku o ljubavi Božjoj. »Bog je tako ljubio svijet te je dao svoga Sina Jedinorođenca da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni« (Iv 3,16). To je ljubav koja spašava čovjeka, to je ljubav Božje blizine, nježnosti i solidarnosti. Ta je ljubav označena biblijskom riječju: shalom, mir. U njoj su sadržana sva dobra koja ljudsko srce može željeti. Dapače i ono dobro koje neizmjerljivo nadmašuje najviše čovjekove težnje: nadnaravno dobro po kojem se čovjek zove i jest dijete Božje. To nam poručuje ushićeni i radosni usklik svetog Ivana: »Gledajte koliku nam je ljubav darovao Otac: djeca se Božja zovemo, i jesmo« (1Iv 3,1). Božićna noć je noć vječne i bezgranične Božje ljubavi koja ulazi u vrijeme ljudske noći uzimajući bezazleni lik djeteta.

Postoji opasnost da i o Božiću ostanemo rastreseni i da ne živimo kršćanski Božić u njegovoj izvornosti i vjerodostojnosti. Živjeti Božić znači prepoznati i prihvatiti Boga koji nas ljubi: Bog ljubi čovjeka, svakoga čovjeka, sve ljude. Možemo reći da smo uistinu prihvatili ljubav Božju prema čovjeku kada dopustimo da nas u potpunosti obuzme životna logika te ljubavi, kada naša osobna egzistencija pronade u ljubavi svoje ishodište, svoj smisao, svoju snagu, svoju pravu veličinu i ljepotu. Riječ je o ljubavi koja proizlazi iz Božje ljubavi prema nama i koja nas obuzima i ispunja, te čini sposobnima za bliskost, razumijevanje, solidarnost, za darivanje samih sebe, za velikodušno i bezinteresno služenje. Božja ljubav daje smisao i vrijednost ljudskom životu. Ona u Isusu Kristu otkriva čovjeka čovjeku i govori kako bi se trebao odnositi čovjek prema čovjeku: prema svim ljudima, bez iznimke, dajući ipak određenu prednost onima kojima su pažnja i pomoć potrebni. To konkretno znači da onaj koji je manje ljubljen mora imati prednost u našoj brizi.

Božić nam pomaže da otkrijemo temeljnu istinu naše vjere: bespomoćno i ljudske pomoći potrebno tijelo djeteta Isusa, Sina vječnoga Boga rođenog od Žene. Po utjelovljenju i rođenju u Betlehemu Isus se nerazdvojivo povezoao s tijelom svakoga čovjeka rođena na ovoj zemlji, nadasve sa siromašnim i poniženim tijelom čovjeka patnika. Zato sve što činimo ili ne činimo čovjeku, našem bratu ili sestri, činimo ili ne činimo samome Kristu, Sinu Božjem koji je postao čovjekom.

Božja hrabrost da pođe ljudskim putovima traži naš odgovor da budemo hrabri poći njegovim putovima. Da pođemo tim putovima i kada se zbog toga od nas traži i mnogo i odviše. Ne, nije moguće biti

Božji i neodlučan. Nije moguće biti Božji i ne prepoznati potrebe svijeta i vremena u kojemu živimo. Nije moguće reći »vjerujem« i ne zauzimati se za potrebne. Nije moguće odlučiti se za Boga, a prešućivati ga u svojim riječima i djelima.

Svaki čovjek – siromašan, zaboravljen, bolestan, odbačen; svaki čovjek – prognanik, stranac, beskućnik, bez posla, bez domovine, bez kruha, bez škole; svaki čovjek – bez ljubavi, bez sigurnosti, bez nade, bez budućnosti, jest živi i vidljivi lik Boga koji uvijek dolazi i kuca na naša vrata. To je naša vjera, to je naša nada!

Ako nas Bog ljubi i prihvaća do te mjere da postaje jedan od nas, naša je povijest uistinu nova, naša je sudbina radikalno promijenjena, jer smo konačno sposobni ljubiti.

Ako vjera određuje naš život, nećemo oklijevati na najbolji način živjeti svoje uvjerenje, nećemo oklijevati izjašnjavati se i zauzimati se uvijek u skladu s onime što vjerujemo. Kršćani imaju što reći ovome svijetu. Mi imamo što dati ovom svijetu. Dužni smo stoga uključiti se u oblikovanje našega društva, u stvaranje pozitivnog i poticajnog ozračja u našoj Domovini. Tko će, ako ne mi, u ovome povijesnom trenutku, u svoj njegovoj složenosti, preuzeti na sebe evanđeosku odgovornost, nikada ne tražeći za sebe lakši put? Evanđeosku odgovornost ćemo istinski živjeti samo ako je naše samopouzdanje prožeto iskrenim pouzdanjem u Božju volju. Naše kršćansko samopoštovanje neposredno je povezano s našom vjerodostojnošću. Neka Božić, blagdan milosrdne ljubavi Božje prema čovjeku, postane blagdanom kršćanske solidarnosti čovjeka prema čovjeku!